

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

OBIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTIUM NIDUM ALYARIA

XIX. ÉVF. 1918. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanicum nyomda r 1

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEL

ECCE PAVIS ANGELOM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVIS TUJORA

TARTALOM: *Lovich Ilonka*: Zsoltárok. — *Dr. Hirschler József*: «Itt lakozik az örök szeretet.» — *Rothnágel Sándor*: Fehér kereszték tövéből. — *Eöri János*: Az Oltári-szentség a lelki békeesség forrása. — Isten Igéje, egy Fia. — *Eöri János*: Patakyék. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
« « egyes példány	—35
« « teljes évf utolsó	4.—
« « « « régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
« Vezérkönyv kötve	1.—
« felvételi füzet	—06
« érem ezüstkivitelben	3.—
« « alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: János D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
« « « egyes példány	—10
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés,	
« « « bőrk. aranyv.	7.—
« « « « vör. vág.	6.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—50
« gyermeknek szalaggal	—60
« ifjak és leányoknak szalaggal	—70
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—04
« « « 100 db	3.—

Egyetlen keresztény család asztaláról se hiányozhatik Reiner Irma könyvé. Címe: Szent Zita. Ő Császári és Királyi Felségének, Zita királynénak ajánlva. A könyvből két kiadás van és rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Központi Oltáregyesületnél. Ára helyben 4, illetve 1:50 K, vidékre 4:15, illetve 1:65 K.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebbi
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ZSOLTÁROK — LOVICH ILONKÁTÓL.

És vágyva várom a keresztet...

Magadhoz vontál, Úram, engem,
Éltem reményét, hánatát,
S átszőtted lelkem a kereszttel,
Mint egy hímes miseruhát.

Magadhoz vontál, Úram, engem,
Én már a szent hegyen lakom,
Mert eljegyzett a szenvedés, mert
Szerelmesem a fájdalom.

Magadhoz vontál, Úram, engem,
Már Golgotád el nem ereszthet,
Két karom ujjongva kitárom
És vágyva várom... a keresztet!

Megint csak áldozatra hívtál —
Arcom fakó, szívem beteg,
De fejem meghajlik Előtted...
Áldassék százszor szent Neved!

Ó, vidd, vidd könnyes életemből
Ez egy sugárzó, szép napot,
Te vagy az Úr, én gyöngye szolgáló...
Királyom, ahogy akard.

Én Uram Jézus.

Én Uram Jézus, hasonlítok hozzád,
A homlokom már vérrel haramalos,
Az én szívem is átdöfték keményen,
Arcomba ráncot könnyek árja mos.

Én Uram Jézus, hasonlítok hozzád,
Az én arcom is halovány, fehér,
És elvesztettem, mit oda nem adtam
É földkerekség minden kincseir'.

Én Uram Jézus, egyetlen Szerelmem,
Uonagló ajkkal nézek fel Reád...
Már nem irigylem hősi szenvedésed,
Hlik fejemre töviskoronád!

Ce látod, úgy fáj, oly nagyon fáj,
S értelmem mégse — nem töröm!
Hogy elvetted azt, mire vágytam,
Hálás ajakkal köszönöm.

„Itt lakozik az örök szeretet.“

Irta: *Dr. Hirschler József.*

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség Isten legnagyobb szeretet-ado-mánya. Az emberiségnek Istent esengve hívogató kiáltása, Isten jelenléte után való sóvárgása, a két nagy szeretetnek: az emberhez le-hajló Istennek és az Isten után vágyódó embernek szeretetben való találkozása: ez az Oltáriszentség. A husvéti Krisztus, a dicsőséges Krisztus közöttünk...! A világ végezetéig elhangzó Alleluja...! Ott kezdődik a nagycsütörtök fájdalommal teljes, bánatos csöndjében és ott csendül ki teljesen az Úrnap diadalmas himnuszában.

Mennyi hasonlatosság és ellentét nagycsütörtök és Úrnapja között!

Az egyik a fájdalmas introitusz, másik a győzelem végső akkordja. Az egyik a nesztelenül meginduló, igénytelen fésző bimbója, a másik a teljes pompájában kifakadt misztikus szép rózsája az Oltáriszentség nagy titkának. Nagycsütörtökön megemlékezünk imárukulcsolt kézzel az Oltáriszentség rendelésének nagy isteni tényéről, de a szentély már gyászba-borult: sötét, gyászos fátyolok borulnak fészületre, képre, földre és ha fölvonul a körmenet és viszik az Urat, nem csendülnek fel a Lauda Sion ujjongó hangjai; komoly bánattal sír a Vexilla Regis, a kereszt him-nusza és ahelyett, hogy megmutatnók az Urat, fátyolt borítunk reája. Rómában koporsóba rejtik, oda zárják az Urat.

Teljesen úgy történik minden, mint ahogy az az első nagycsütörtökön történt: mély csöndben, meghitt baráti körben, az utolsó órában keres magának alkalmat a búcsuzó Úr Jézus, hogy szeretetének legnagyobb ajándékával meglepjen bennünket és azután hirtelen reászakad a kinszen-vedés minden sötétsége s elvonja a világ figyelmét attól a nagy kincs-től, amíg nem lesz feltámadás, mennybemenetel, pünkösd, hogy azután a Szentlélek tüzes lángjainak fényében annál ragyogóbban jelenjék meg a világ előtt...

Igy van ez most is az Egyházban. Ha elhangzott a Miserere, ha megjöttek újra és megszólalnak ismét a husvéti harangok, ha sebesen jövő szélvésznek zúgása között leszállott a Szentlélek és megtanította az Egyházat mindenre, eszébe juttatja a drága kincset, melyet elrejtett eddig és az Egyház siét, elhozza, kiviszi, megmutatja országnak-világnak és a Vexilla Regis ujjongó Lauda Sion-ná leszen, a nagycsütörtök komoly processziója virággal, napsugárral, ujjongó szívekkel teli diadalmas úrnap-i körmenetté válik.

Úrnapja a legmélt. Oltáriszentség világraszóló Krédója. Ünnepe-lyes felvonulásával, áldásával nyilvános kifejezése a katolikus vallás

nagy örömének, hitvallása mindnyájunknak, hogy igenis hisszük és valljuk, hogy az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán, valóságosan és lényegesen jelen van és miköztünk lakozik.

Nagycsütörtök a legméltóságosabb Oltáriszentség Magna Charta-jának napja. Két szó az, amely örömnünknek kiapadhatatlan forrása: az egyik a tekintélynek szava: egy Úrnak, egy Királynak, egy Istennek a szava. Aki mondotta: Volo, mundare, — Akarom, tisztulj meg, — aki mondotta: Leányzó kelj fel; Ifjú mondom neked, kelj fel; Lázár jöjj ki! ugyanaz mondja isteni tekintéllyel és hatalommal: Vegyétek és egyétek... Az a másik szó egy jóbarátnak meghatóan gyöngéd édes szava, aki búcsuzva nem akarja, hogy elfeledjék. Azért mondja: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adá érette. És mivel mindvégig szerette őket, velük akart lenni mindvégig. Max Albert, a híres afrikai misszionárius-püspök úgy szerette övéit, hogy würzburgi halálos ágyán elrendeli, hogy szívét temessék szeretett négerrei közé. Az Úr, aki szüntelen hangoztatja, hogy velünk akar maradni, nem elégszik meg holt szívvel, sem emlékeztető jellel; neki az sem elég, hogy a szentmiseáldozatban nap-nap után megjelenik oltárainkon; az sem elég, hogy kívánságunkra nap-nap után leszáll szívünkbe: a szentmiseáldozat elmulik, a szentségi jelenlét szívemben az áldozás után elmulik. De az Úr mindig itt akar maradni. Megsúgja hát szeplőtelen Jegyesének, az Egyháznak a nagy gondolatot: építsen hajlékot, hogy éjjel-nappal azoknál legyen, akiket szeret. És az Egyház megértette Jegyesét. Felemelte a házak között a házát: Isten házát, beleállította Isten háza szentélyébe az oltárt és az oltárra aranyos tabernákulumban elhelyezte a szentek Szentjét: Jézus Krisztust a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Én az Úr Jézus ez állandó jelenlétét az Oltáriszentségben egyik *legragyogóbb, legáldásosabb, leginkább szívünk szerint való* csodának tekintem.

Legragyogóbb. Ha az ő-szövetségnek fényt nyújtott és szépséget, hogy az Úr személyesen érintkezett népével, édenkertjének fái alatt őszüleinkekkel, mint jóbarát, a patriarkák sátrai között, Mambres fája alatt, mint tűzoszlop a pusztában, mint fény a frigszekrény fölött Mória hegyén, ha dicsekszik a zoltáros, hogy nincs nép, melyhez oly közel volna az ég, mint az ő népéhez, — hát nem ragyog-e fel a legméltóságosabb Oltáriszentségben állandóan jelenlevő Úr Jézus tényétől és fényétől az az Egyház, amelyhez az első csak lépcső, csak kapu volt?!

E jelenlétét ilyen legtökéletesebb formában és ilyen arányban méltán szánta az Úr az ő Jegyesének.

És legáldásosabb. Hiszen Krisztus nemcsak megalapítója az Egy-

háznak. Az Egyház a továbbélő misztikus Krisztus. Tehát nem választható el Krisztustól, aki a feje, éltetője és lelke. Neki nem elég a történeti Krisztus, aki valaha élt, sem az a Krisztus, aki néhanapján leszáll hozzá: neki Krisztus kell, aki benne, vele állandóan és mindig él. Ez az

A bud. euch. Gyermekszövetség zászlaja.

ő erőforrása, amelyre szüksége van, hogy ez az Egyház összetartsa azt a nagy családot, nemcsak itt a földön, hanem hogy egy legyen küzdelmében, szenvedésében, diadalában, égen és földön. Rafael Diszputájában is az Oltáriszentség köti össze az eget a földdel. Így teljesül, amit Szent János lát a Jelenések könyvében, amikor mondja: És én János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet leszállani az égből... Láttam új eget és új földet... Valóban Isten hajléka az emberekkel. És mi az ő népe leszünk és maga az Isten lesz velünk, mint a mi Istenünk. És ha nagy szózat kél az égi trónus körül, versenyre kelhetünk mi is velük itt a mi dicsőséges trónusunk körül. A különbség csak az, hogy ők látnak, mi hiszünk, ők színről-színre látnak, mi fátyol alatt. De azért Isten országa lejött a földre és itt a mennyország a földön.

Legáldásosabb. Midőn a híres Segur élete legszebb virágzásában elvesztette szemévilágát, odavezettette magát IX. Piusz pápa elé és a vakok sajátságos, bánatos, révedező tekintetével kereste a szentatyát és kérte, engedje meg, hogy saját házában tarthassa a legméltóságosabb Oltáriszentséget. A szent aggastyán, a pápa, kebelére szorította a megvakultat e szavakkal: Igen, megengedem, azért, hogy nem látván, láss és vigasz-

taloldjál: ad consolationem... És Segur felállította legszebb termében a tabernákulumot és reávésette aranybetűkkel e szokat: hogy nem látván láss és vigasztaloldjál.

Egy nagy német város kellős közepén, a Rajna mellett ott áll a katedrális. Körülötte nyüzsgőnek az emberek, zajog a nagy város élete, rohan a villamos, zúg az autó, lőt-fut az emberek ezre munkától-munkához. És a templom főoltára előtt libeg a méces és a tabernákulumra aranybetűkkel van írva: Hic habitat caritas aeterna... Itt lakozik az örök szeretet.

Sokféleképen jelent meg már az Úr a földön: Fáraó borzadályal érezte a haragos Úrnak gyilkoló lépteit; Mózes a csipkebokornál elfödi az orcáját; Sinai hegyének sziklái felsikítanak, mikor villámlás és mennydörgés közepette megjelenik az Úr és a nép halálrareműlten menekül... Azután gyermek lesz az Isten, pólyákba takarva, jászolba fektetve, azután még a pólyákat is, az emberi test gyarló vonásait is sokalja: az ostya igénytelen színei alá rejtőzik: apparuit benignitas et bonitas és lesz édes és lesz jó, mert a mi Istenünk édes és jó, — Isten a

szeretet, mondja a szeretet evangélistája szt. János. Ég és föld elmulnak, de az ő szeretete el nem mulik és szeretetének csak egy vágyódása és óhaja van: hogy valamennyiünket boldoggá tegyen.

Ad consolationem... hic habitat caritas aeterna! Mit jelent ez most, különösen a világháború véres napjaiban. Lakása az a tabernákulum a legfölségesebb Istennek, a népek és nemzetek sorsát intéző legfőbb

A zászló másik oldala.

hadúrnak. Itt van ő, akinek kezében van a népek és emberek élete. Itt van láthatatlan hadviselésének főhadiszállása. Itt van a trónus, ahonnan végigtekint csatamezőkön, lövészárkokon, tenger és levegő borzalmain. Ismeri, látja és figyeli azokat a rohanó ezredeket, azokat a küzdő, imádkozó hős fiúkat, azokat a szenvedő, haldokló hős vértanúkat. Látja, figyeli és innen a tabernákulumból küldi szét angyalainak végebeláthatatlan légióit, küldi oda a haditerveik fölé hajló generálisok mellé, küldi oda a halálbarohanó századok élére, küldi oda a lövészárkokba, oda a titokzatosan tovasurranó tengeralattjárók, felhők között repülők hősi útjára, küldi oda, ahol apáink, férjeink nyögnek betegen, hol apáink haldokolnak, hol anyáink aggódnak és zokognak, hol szegény árváink sírnak és pusztulnak.

Hát nem szívünknek való ez a szentsége az oltárnak? Ha szívem vágya, hogy lássam, halljam, érintsem azt, kit szeretek és vele legyek: ha az Úr Jézus szive vágya, hogy boldoggá tegyen, mert végtelenül szeret, csodálkozhatom-e még, hogy Jézus Krisztus valóságosan jelen akart maradni az Oltáriszentségben és ott akart lenni ezer helyen, ezer oltáron egyszerre s oly alakot akart ölteni, melyben magadhoz veheted, hogy már ne te élj, hanem Krisztus éljen benned. Hogy nemcsak olyasvalamit adott, ami érintette, amit vére festett, nem Veronika kendőjét, nem valamit magából, hanem egész testét, egész véré, egész lelkét, emberségét és istenségét. Hogy ebből mit sem fog fel az, aki nem szeret, azt értem. Ám ha szeret az ember és felfogja a nagy titkot, hogy a mi Istenünk édes és jó, az leborul és imádkozik mondván: Uram, hiszek...

És ezért meleg, édes és hangulatos a mi templomunk. A másvallásúak temploma lehet a keresztény művészet, az ima, a predikáció, a keresztelés fényes csarnoka, de nem igazában az Isten háza. Minden Krisztusra emlékeztethet, minden Krisztusról beszélhet, de Krisztus maga nincs ott. Kihalt ősi kúria, hideg élettelen, halálig szomorú minden. Az oltár kifosztva, üres, csupasz, szentképek nincsenek... Tömjénfűst, virágillat sehol... Az oltár előtt sötétség, nincs örökmécses. Örökös nagypéntek van ott és amint egykoron Magdolna az üres sírnál, itt is vágyódva áll az Istent kereső lélek, keresi Krisztust és kiáltja vigasztalanul: elvitték és nem tudom hova tették...

És milyen édes, puha, meleg nálunk minden: Ime megérti már a kis gyermek is, mikor belép és látja azt a nagy csendet, figyelmet, tiszteletet. Lábujjhegyen járnak, nem beszélnek. És a félhomályban ragyog két rubintos csillag ott az oltártól jobbra és balra és súgja: csönd, az Úr van ott szent templomában... vedd le saruiddat, mert szent a hely... némuljon el színe előtt az egész világ, keresztények boruljatok térdre,

ennyit mondott. Se többet, se kevesebbet. De ebben a pár szóban benne volt a hit, amelyik csodát is vár.

Soká hallgathattam. De a beteg nem szólt. Csak a szeme beszélt: — Ugy-e igen, te is azt mondd?...

Nem kérte, hogy hozzam el Jézuska testét, ő azt hitte, eleget mondott és másképp nem is lehet.

— A Barabás tisztelendő úr azt mondta!...

És a Juliska nem áldozott. Nem gyógyult meg. Meghalt.

Tanítottam, de éjjelre már elveszítette eszméletét. A lázálmai meg-ríkatásig szívbevágta:

— Ugy-e jól mondom tisztelendő úr — gyónom a mindenható Istennek...?! «Az Oltáriszentség Jézuska teste»...

Nem gondoltam ily hirtelen fordulatra. De az édesanyának azt mondtam: A Juliska nem halt meg. Jézus szavai szerint, aki Benne hisz, mégha meghal is, élni fog örökké!... A Juliska meggyógyult! — mondtam. — Mert neki fáj a szíve, a kis szíve, hogy talán nem volt elég jó lányka s látszott rajta, hogy bánatból nagyon szerette a tanítá-somkor Istent!... Most már nem beteg, nem fáj a szíve. Ő a mennyor-szágból áldozott jutalomból meg!...

*

II. Zárda-nővendék volt és most a láz rózsái pirosították arcát. Tudta, hogy meg fog halni, akárhogy hitegették a hozzátartozói. Mindig visszatért az ő búcsujára s azok mindig elűtötték tréfálva a szavát. Pedig befelé sirtak. Végre meggyónt, megáldozott szépen s azután elaludt, elveszítette eszméletét.

Csak harmadnap nyitotta fel újra két nagy szemét. Ott álltak ép fölötte édesapja és a zárdából a kedves nővérek. Rámosolygott az apjára s mikor próbálták, megismeri-e, «hogyné!» — mondtotta, «de a fejem nagyon fáj!» Édesapja megcsókolta, a nővérek közelebb léptek.

— Mit üzen a zárdába — kérdezik — mit üzen a kedves nővéreknek, nővendékeknek?

Lehunytá rá a szemét. Nagy csend lett, feszült várakozás. Azután alig hallhatóan, szinte súgta: «Csak azt, hogy dicsértessék a Jézus Krisztus!» Utolsó szava volt. Örökre elaludt utána...

Az egyik nővér azt mondtotta: «A legszebb üzenet»... és befogta a halott szemét.

Rothnágel Sándor.

Az Oltáriszentség a lelki békesség forrása.

Úgy vagyunk a lelki békességgel, mint az egészséggel: ezerféle természetes ellensége van mindegyiknek, még több a mesterséges, akarral keresett alkalom, ahol az embernek e két nagy kincsét meg szokták rontani, rabolni. S amint az egészséget is csak akkor értékeljük igazán, mikor betegek vagyunk, a lelki nyugalom is csak akkor tűnik föl szemünkben megbecsülhetetlen kincsnek, amikor háborog a lelkünk, amikor Isten ellenségeinek érezzük magunkat, mikor a lelkiismeretünk kínozt; mikor a harag, a gyűlölet, az irigység emészt, mikor vagy mi bántottunk meg másokat, vagy mások minket; vagy amikor az önmagunkkal való meghasonlás tanyája lesz a szívünk. Jó, hogy a beteg vágyakozik az egészség után: a lélekben szenvedő ember is vágyakozik a békesség után; jó, hogy lehet a betegséget gyógyítani, sőt kell gyógyítani: a lelki nyugtalanságnak is van orvossága, amely azonban nem grammokban lemért ilyen vagy olyan medicina, nem is éghajlatváltoztatás vagy környezetmegválasztás: a léleknek orvossága az Isten s az Isten ereje, ami nem az, az csak hangulat, pillanatnyi gondolat. Ha még úgy erőszakolja is valaki magára a nyugalom gondolatát Isten nélkül, önmagát ámitja, mondván: «béke, béke, holott nincsen béke». (Jer. 6, 14.) A lelkek története igazolja, hogy mennyire igaz a híres mondás így is: «Nyugtalan a mi szívünk, Uram, míg nem tebenned keresi a megnyugvást».

I. Hol keresse az ember ezt az igazi békét, az Ő békéjét, amit a világ nem tud adni, legfőljebb elrabolni? Ott, ahol az Isten irgalmát és szeretetét általában. Mert a megnyugtató orvosság, a gyógyítás viszont szeretet és irgalom. Tehát a megváltásban és annak személyes eszközében: az Úr Jézusban. Ő hozta az igazi békét a földre. Ezzel jött a világra, ez volt a beköszöntője: békesség a jóakarátú embereknek. Ez volt a bucsúzója is: békét hagyok nektek, az én békémet adom nektek. (Ján. 14, 27.) Ez volt a végrendelete. S mindaz, de mindaz, amit ránk hagyott s ami nem pusztán tan, az Oltáriszentségben találjuk meg. Hol is lehetne egyáltalán máshol keresni az Urat, mint az oltáron?

Ott van fölírva valamennyi oltárszekrényen láthatatlan betűvel: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megnyugtatom titeket. Ki fáradtabb, mint az, akinek a megszentelő malasztal együtt eltűnt az ereje, aki elszakadt vagy — mondjuk — kiszakadt az Istenből, mint a virág, mikor gyökérestől kitépik a földből; elerőtlenedés, fonnyadás, romlás a sorsa. Mily nagy a szerencséje annak a virágnak, ha akad valaki, aki ügyes kézzel visszaplántálja oda, ahonnét

kiszakadt: a maga helyére. Mekkora kegyelem a halálos bűn által élet-erejét veszített lélek számára, hogy neki is akad irgalmas .szamaritánusa, isteni kertésze, ki életre locsolja, megfürdeti vérének harmatával, hogy gyökeret verjen ismét, hogy a szakadás után Istenhez tapadjon megint. Ez a sok-sok szentmisének, mint «a bűnökért való áldozatnak» a kegyelme, egyszerű szóval: a bűnösök megtérése. Ha számot tudnánk adni arról, hogy ekkor és ekkor a szentmischallgatásnak volt a jutalma egy-egy jó gyónásunk, akkor ebbe a rovatba sokat kellene írunk. Mikor a misék után elcsendesedik a templom, akkor a tabernákulumból hallik folyton, reggeltől estélig: «Jöjjetek... kik meg vagytok terhelve — a bűnök nyomasztó terhével, kik érzitek a lelkiismeret vádjainak súlyát. Közeledjetek hozzám, én vagyok a ti köztetek lakó, szerető Istenetek, én majd leemelem rólatok a terhet; jertek, majd megmondom, hol van a Betszaida-tó, a tisztulás, a gyógyulás vize. Jertek, az én világosságomban észreveszitek a magatok rútságát, szeretetem szemléletében nagy hálátlanságotokat: a bűnbánat elemeit! Jól gyónni, a lélek mélyéig ható indulattal csak a templomban lehet igazán, közel az oltárhoz. Bocsánatért imádkozni, erős fogadást tenni az oltár előtt térdeelve, igen természetes, igen szép, az a legszebb. Ott lehet igazán megkönnyebbülni, a személyes Istennek közvetlen közelében.

Protestáns templom előtt jártam el egykoriban. A portáléja fölött aranybetűkkel volt fölírva: Jöjjetek hozzám... Éreztem mindig, valahányszor a szemembe ötlött ez az evangéliumi íge, hogy: szép, szép, de sehogy sem illik oda, ahová került: az imaház homlokzatára, amelyben nincs jelen az, aki ez ígét mondta és egyáltalán mondhatja.

Látom lelkemben a bűnösök millióinak szakadatlan sorát, amely a tabernákulumból hangzó isteni hívásra hallgatva s az Oltáriszentségből áradó segítő kegyelem ösztönzésére lázadó fejét lehorgaszítva vonul már két évezred óta a gyóntatószékek felé, kibékülni Istennel s mellét verve zokogni: Atyám, vétkeztem, bocsáss meg! És a mennyei Atya megbocsát. Az emberi szívnek azonban ez nem elég! Ha biztosak vagyunk is arról, hogy valami súlyos sértésért embertársunk megbocsátott — a távolból, még mindig aggódunk, míg csak szerető tekintete ránk nem esik. Hátha még átölel, annak jeléül, hogy már szeret is! Ó, igen, békecsók kell a megalázott szívnek, Krisztus ölelése kell a bánatos léleknek. A szentáldozás a mindenható Istennek legédesebb békecsókja, legszeretőbb magáhozölelése. Ezért tartozik össze oly szorosan a katolikus keresztény praxisban a bűnbánat és a szentáldozás.

A halálos bűn azonban nem az egyedüli sötét hatalom, amely az embert nyugtalaníthatja. Ugyancsak elég a bocsánatos bűneink, gyarlóságaink halmaza is, lefelé gravitálásunknak megannyi bizonyítéka, hogy

ne is említsük iskolásmódra a gonosz lélek nyugtalanító kísértéseit. Mihez is lehetne ezeket hasonlítani? Mint a nehéz köd ül meg a lelket. Mikor pedig nagy köd van, szomorú minden, nem lát az ember messzire. Az Oltáriszentség, különösen a szentáldozásban a lélek napja, mely elűzi a ködöt, a maga valóságában «kék színben» láttatja az Eget, megöli a lelket megtapadó s egészségére veszedelmessé válható bacillusait a bocsánatos bűnöknek.

II. Nemcsak Istennel kell békében, szeretetben élnünk, hanem embertársainkkal is. Ha belebetegedik is valaki Isten szolgálatába, de felebarátját gyűlöli, nem fog békét találni. Az Oltáriszentség, ha csak közvetve is, de elsőrangú eszköze a keresztény testvéri szeretetnek. Áldoznunk kell minimálisan egyszer évenként, tehát gyógnunk is kell, tehát ki kell békülnünk, ha haragban vagyunk, ha nem akarjuk, hogy gúny tárgya legyen a bűnbánat szentsége. «Ha tehát ajándékodat az oltárra viszed s eszedbe jut, hogy felebarátodnak van valamije ellened, hagyd ott az oltáron ajándékodat; előbb menj, hogy kibékülj s azután jer, hogy ajándékodat föláldozzad.» Mintha csak egyenesen az áldozóknak mondta volna az Úr gyengéd szeretetének e kemény parancsát; szent erőszakkal kényszerít a kibékülésre. Az Oltáriszentségnek, a Szeretetnek légkörében különben sem tud megélni a harag és a gyűlölet. Lehetetlen még elgondolni is, hogy akik nap-nap után vagy gyakrabban az oltár elé térdelnek és Krisztussal egyesülnek, hogy azok között lelket mérgező harag, versengés, irigység, gyűlölet kapjon lángra. Szent Pál apostolnak fölséges tanítása Krisztusnak titokzatos testéről az Eucharistia gondolatával együtt grandiózus igazán. A szentáldozásban egyesülünk az Úr testével, leszünk annak tagjaivá — bárcsak minden keresztény minél jobban egyesülne vele — s leszünk általa egy testnek tagjai, egymásközt testvérek, kiknek érdekeik, érzelmeik soha nem ütköznek össze, mert mind-egyikük Krisztusé, mert mindegyikük Krisztust keresi.

III. Legégetőbb seb az, ha az embernek önmagával nincs békéje, mikor olyan harc tombol a szív rejtekében, amelyről a világnak nincs tudomása, mikor olyan vihar dúl a lélekben, amelynek lecsendesítője csak Isten lehet s amely viharból többé-kevésbé kijut mindenkinek. Ilyenkor öntudatlanul is olyan valaki után vágyunk, aki előtt kitárhatjuk egész lelkünket, akinek mint mindenható orvosnak panaszkozhatunk titkos sebeinkről, akit megint csak a tabernákulumban találhatunk meg, aki mintha nyugodtan aludna, de mégis tudomása van a viharról és készségesen parancsol a szeleknek és hullámoknak, míhelyt hozzájárulunk és kérjük: Ments meg Uram, mert különben elveszem. És egyetlen szavára eltűnnek a sötét felhők, elülnek a hirtelen támadt nyugtalanító gondolatok szelei, lecsendesednek a lázadó vérnek hullámai; mikor szí-

vünkbe tér, egyszer Betlehemnek, másszor Genezárethnek a gondolata száll belénk Óvele, majd meg az utolsó vacsora, a Golgota, a Husvét emlékeit ébreszti föl bennünk. Határtalan szeretetének láttára — mely a maga teljességében az Eucharistiában lép elénk — a bizalom a legnagyobb fokra száll bennünk. Ha gyötörnek is a Gondviselés titkai, biztosak vagyunk, hogy Az, aki az Oltáriszentségben önmagát adta nekünk, soha nem csal meg.

Szent Jakab apostol írja: «Szomorkodik valaki közületek? Imádkozzék». (5, 13.) Az imádság lesz vigasztalásának forrása. De hol lehet jobban imádkozni, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, melynek még a fehérsége is a békét hirdeti, amelyet keresztény őseink a béke állatját, a galambot ábrázoló edényben őriztek s amelyben mi mindnyájan az Isten Bárányát szemléljük, ki nemcsak «a bűnöket veszi el», hanem békét is ad, mint ahogyan a pap imádkozza a szentmisében: Adj nekünk békét! A föltámadásban megdicsőült Úr Jézus mindig így köszöntötte tanítványait: Béke nektek! Most is csak így tesz, akár a szentmisében, akár a szentáldozásban, akár a monstranciában jelenik meg közöttünk. Békét hoz annak, ki őt szívébe fogadja, még akkor is, ha a hóhér pallosa alá kell is a fejét hajtania. A vértanúk is az áldozató asztal mellől mentek meghalni és soha senkinek a homlokán nem ragyogott szebben a lelki békesség, mint e hősökén. Ezért vesszük magunkhoz mi is a halálos ágyon útravalóul. A legtöbb haldokló halálküzdelmében a szentáldozás után csodálatos módon megnyugszik.

Ezért akarom, édes Jézusom, életemben és halálomban nálad keresni lelkem békéjét! Te uralkodj rajtam, te Békesség Fejedelme! *Eöri János.*

ISTEN IGÉJE, EGY FIA...

(Verbum supernum.)

Isten Igéje, egy Fia,
Az új szövetség anyaga.
Mínekelőtt halálra vált,
Frigyének szerzé zálogát.

Kit egy apostol átadott,
Apostolokkal áldozott,
S az élet égi étke lett,
Ki értünk kinhalálba ment.

Kenyér s bor kettős szín alatt
Velünk így végig megmaradt
S most testünk-lelkünk életi.
Örökre hálát zengj Nekí!

(A Magyar Cecilia Egyesület most készül a új kántorkönyvből.)

Születve — ember társa lett,
Husvétünk, — hogy velünk evett.
Kereszten — bűnért áldozat
S mint ég Királya — üdvöt ad.

Szent Ostya, lelkek étele,
Mily édességgel vagy fele!
Erőttől múltjon minden bűt,
Veszély, öldöklő háború!

Áldás Neked és üdv legyen
Háromszemélyű egy Isten,
Ki földön éltetsz lelkeket,
Szentséged égbe elvezet.

IV.

AJANI kimondta az «a»-t, kimondta a «b»-t is. Szeptember 2-án pakkolt, 3-án távozott és megérkezett a szemináriumba. Édesanyjának könnyei kísérték el, meg az áldása: áldjon meg az Isten; légy boldog — ezek voltak a búcsuszavai fiához, több szó nem jött az ajakára. A Tuki még ennyit sem tudott mondani, csak sírt, csak sírdogált; hiába törülgette a szemeit, könnybelábadtak azok mindannyiszor, úgy hogy a Jani egy kicsit el is mosolyogta magát, de a mosolyt, mint máskor, folytatni már nem tudta, sőt az ő szemei is egykettőre tele lettek könnyel; a halántékán érzett valami keserű nyomást, olyant, mint mikor az ember a legforróbb könnyeit szokta visszafojtani...

A szeminárium csendje, a pontos napi rend, a kollégák társasága, a tanulmányainak újszerűsége különös hangulatba ringatták a lelkét. Fogolynak érezte magát, de a fogság nehézségeit könnyedén, minden nagyobb megerőltetés nélkül viselte. Szent lelkesedéssel kezdett neki a tanulmányainak, szinte túlságos lelkiismeretességgel terjedt ki figyelme még a lényegtelen aprólékosságokra is. S mikor a csengetyű szava hívta a kápolnába, sietve-sietett, ott érezte magát igazán otthon, ott tudott csak igazán imádkozni és misét hallgatni. Igen sokszor nem is a saját maga örömet és boldogságát élvezte, hanem arra gondolt: Istenem, miért oly igen kevés embernek jut ez osztályrészül? Óh ha tudnák az emberek, vagy csak egyszer is átélték volna egy szemináriumú szentséges misének, egy tömjénfüstös esti litániának az érzéseit, amikor a kis oltár gyertyafényben ragyog, a Szeplőtelen Fogantatásnak oltárképén a Szűz Anya mosolyog hófehér ruhában, kék övvel, koronával, tizenkét csillaggal a Fiának készülő harcosaira, akik reggeltől estig a fegyverforgatásban gyakorolják izmaikat — jobb felől a gonzagai szentnek szobra, balfelől a csudálatos Imre hercegé néz le rájuk

biztatóan. Miért nem hallgatják legalább oda künn a folyosón, legalább anyuka meg a Tuki, hogy mily édes a harmoniumnak piano-melodiája, mikor egy kékreverendás apródja az Oltáriszentségnek, egy kispap az ötven közül lassan-csendesen odamegy, odaül melléje s hosszú, fehér ujjai rásimulnak a billentyűkre s méla, ábrándos, andalító muzsikát küld kollégáinak egyenesen a szívébe s mikor szigorú tekintetű karmester híján is oly szent tüzrel, lelkesedéssel éneklék a Tantum ergo-t, meg azt hogy: «Óh örök szeretet nagy mélysége...» stb.-t... stb.-t... Vagy legalább csak a kulcslyukon át hallgatnák egyszer a spirituális úrnak a meditációit arról, hogy hogyan indult el az Úr Názáretből a megváltó munkára, hogyan hívta meg az apostolokat s azok hogyan követték őt, hogyan szerette őt szent János, ő meg azt, hogyan ment végbe az utolsó vacsora, hogyan él közöttünk az Úr most is személyesen az oltáron, stb... stb... Ha csak egyszer hallanák is, anyuka nem írna olyan leveleket, amiket ő már sehogysem tud megérteni, legalább is úgy nem, mintha át nem lépte volna a szeminárium küszöbét, akkor nem írna anyuka ilyen leveleket:

Édes fiam Jani!

Könnyezve írom ezt a leveletem is; siratlak téged gyermekem. Tudom, hogy eljön még az idő, amikor majd te fogsz sírni és önmagadat fogod siratni. Nem kívánom ezt neked, Isten őrizzen meg ettől, de valószínű nagyon. Én ismerem az életet, de te? Még önmagadat sem ismered. Ne gondold, hogy mindig úgy lesz, mint most van; ne gondold azt, hogy gyerek maradsz mindig (bocsáss meg, hogy gyereknek mondlak, de tizenöt év múlva te is azt fogod mondani, hogy csakugyan akkor még gyerek voltam.) Föltámad majd ellened a szived, ez a félelmetes hatalom és követeli tőled a jogát, ami a természettől megilleti. S ha te mégis megpróbálsz majd összetörni és össze is töröd, ha ugyan előbb magad nem törsz össze, utóbb biztosan összetör az téged. Jól ismerem én a te természetedet, nem való neked az az élet, az az egyedülvalóság. Neked szeretetre van szükséged s egy élettársra, akire kiáraszt-hatod a szeretetedet. Ne akarj bölcsebb lenni a saját természetednél stb. stb. Őlel aggodó anyukád.

S a Tuki is írt neki gyakran; ő meg ilyenformákat:

Tisztelendő Janikám!

Remélem, már nem vagy olyan szomorú, mint mikor elbúcsuztál tőlünk. Ugy-e már elfelejtetted a világot? Vagy még nem? Kár is lenne! Csak nem akarsz márványszoborrá változni? Szívvel ajánlom, hogy vissza ne nézz, mert tényleg szobor lesz belőled, mint Lót feleségéből. Szóval a jelszó: visszanezni nem, de visszajönni igen! Érettünk vagy miattunk ne aggódj cseppet sem, mi eleget aggodunk miattad. Lásd

Janikám, te megvetőleg eldobtad magadtól az élet legnagyobb adományát, az ifjúságodat. Nem félsz, hogy pótolhatatlan lesz örökre? Olyan szép az élet! Nem tudom elhinni, hogy nyugodt vagy. Igen sokszor megsíratlak Janikám stb. stb. A sírig szerető hugod.

És kapott leveleket a Jani a Viktor bátyjától is, a doktor úrtól, aki már az élet borzalmas realitásait állította öccse szeme elé theóriában és statisztikában, sajnálattal és jóakarattal, ésszel és szeretettel, halott és látott példákkal. És valamennyi levélnek egy volt a refrénje: Gyere Jani, míg nem késő; máshol keresd a boldogságodat, ne ott, ahol igen-igen bajos megtalálni, ami egy-két kőszívű embernek sikerül csak, keresd ott, ahol biztosan megtalálsz, ahová a Teremtő rejtette.

Mikor elolvastott a Jani egy-egy ilyen levelet, a szive erősebben kezdett dobogni, nyugtalan, izgatott lett, még egyszer elolvasta, letette, megint fölvette, majd a kezére hajtvva a fejét, kinézett az ablakon, hosszasan elnézett a szeminárium alatt hömpölygő nagy víznek a szürke hullámain, ameddig a szem ellát, ahol a szürke decemberi ég összeért a sáros, a nyirkos földdel, ahonnét tovább már nem látni... S a szobában csend volt és hideg és egész nap így volt. Csak néha nyikordult a szekrény ajtaja és zörrent a pulpitus táblája.

A Jani felállt, szép csendben kiment, egyenesen a kápolnába... A kihalt, sötét folyosón végig suhogott kék reverendája. Letérdelt a leghátsó padba, egészen a sarokba s kezébe rejtve a fejét, elkezdett imádkozni s imádkozott a szive mélyéből. Meg se gyújtotta a villanylámpát, nem volt rá szüksége, nem könyvből imádkozott. Csak az öröklámpa lángja pislogott s árasztott szét kis körben maga körül gyenge piros világosságot. Nem volt senki a kápolnában, csak a Jani és az Úr Jézus, a nyugtalan gyermek és a gyengéd atya; a legnagyobb áldozatra készülő ifjú s ez áldozatra váró Isten; a tanítvány, aki még nem tudta egészen megérteni mesterének legmélyesegesebb tanítását és a mester, aki szent türelemmel várta, míg tanítványa egy áldott pillanatban, egy ihletett percben követni tudja gondolatát. És a Jani elkezdett imádkozni nem szóval, csak úgy gondolatban, de hittel és jóakarattal. Az Úr pedig, a láthatatlan, a mozdulatlan Úr látta az ő háborgó gondolatait, megértette nyugtalan érzéseit, amelyek ilyenformák voltak: Édes Jézusom, itt vagyok előtted, idemenekültem hozzád; kergetnek, üldöznek a saját gondolataim, hív a világ kifelé, hív az anyukám, meg a hugom meg a bátyám s azt mondják: odakünn is szerethetlek, hiszen te mindenhol jelen vagy. Miért is engeded meg, hogy oly szépnek lássam a világot? Uram én sokat szenvedek. Nem is tudom, mi lesz velem. De megpróbálom, éretted elszenvetek akármit, csak segíts egy kicsikét, hogy össze ne roskadjak az igád alatt.

Majd fölkel a térdeplésből, szeretett volna odamenni az oltárhoz egészen, ott a földre borulni, vagy ha lehetne, óh ha lehetne, átkarolni az Úr Jézust! Miért is nem lehet? Akkor könnyű volna, akkor semmi volna érette mindent elhagyni...

Bement a spirituális úrhoz, ott is letérdelt gyónni és panaszkodni és kitérte a szívét, úgy amint volt minden küzdelmével, minden aggodalmával. És a jóságos spirituális úr vigasztalta a Janit, biztatta, hogy eljön az idő, amikor majd nyugodt lesz és szent örömmel, büszkeséggel gondol arra, hogy Krisztus papja lehetett. Mint az anyai kéznek lágy simogatása a lázas gyermek homlokán, olyan volt a beszéd a Jani lelkének. Elcsitultak a kínos gondolatok egy időre, úgy jött ki a gyónásból, olyanféle megkönnyebbüléssel, mint a beteg az orvos szobájából, ahol a feltétlen meggyógyulásról beszéltek neki. Még a vacsorának is más íze volt, még a kollégáinak is más kedve volt, mint tegnap vagy tegnapelőtt. Titkolt türelmetlenséggel várta a reggelt, amikor fehér karíngben odatérdekelhet az oltár lépcsőjére áldozni és tökéletesen megnyugodni. És oda is térdelt a többivel, egy sorba a kollegáival, akiket önmagánál sokkal jobbnak, szentebbnek tartott, akikről azt gondolta, hogy boldogok, mert nem kell nekik titokban szenvedniök, mert a lelkük oly tiszta, mint a kristály, a gondolataik oly szeplőtelenek mint a lilium, a képzeletük oly fegyelmezett, hogy a szeminárium falain túl nem is tudnak repülni. És az Úr Jézusnak tetszett a Jani alázatossága és jobban kívánt a szívébe térni, mint ez őt a szívébe fogadni, pedig ugyancsak kívánta őt! Szemlesütve, kezétösszetéve, két térdreborulva, majdnem a földig hajolva ment a kis gárda fehér ruhában az oltár elé, a kenyér színe alatt rejtőző király elé hódolni, Istene elé reggeli tisztelgésre, legszeretőbb barátja elé üdvözlő csókra, tanítója elé oktató szóra, a mérhetetlen bőséghez lelki táplálékra, szerelmeséhez önfeléd odaadásra. És megtalált az a kis gárda ott mindent, megkapott mindent abban a kis drágalátos osztyában. Többé már nem is volt kívánni valója; elmerült kincsének szemléletébe, örült, hogy megkapta. S mint aki igen boldog s nem is próbálja meg boldogságát kifejezni, mert úgy se tudná, olyan formán volt Jani is: nem tudta, hogyan mondhatna hálát az Úrnak, azért inkább nem is beszélt hozzá sokat, csak érezte, hogy a kínos gondolatai messze távolodtak, de tökéletesen el nem tűntek s mint távozó viharok visszhangzó morajlása, úgy érezte a lelke viharát is és élvezte az édes biztonságot. Azonban volt olyan okos, tudta, hogy a vihar megfordulhat, sőt vissza fog térni, vissza is tért az nem egyszer, meg is kínoztta még sokszor, de el is vonult mindannyiszor: lecsendesedett szépen, mikor a kápolnába ment a Jani az Úr Jézushoz imádkozni s mikor az Úr Jézus tért be a Jani szívébe őt megáldani. Csendesség és háborgás,

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az Erzsébet Örökimádás-templomegyesület 1918. március 11-én d. u. $\frac{1}{2}$ 5 óraker tartotta utolsó közgyűlését és e közgyűlés a templomegyesületet, mely 18 esztendeig működött s alapszabályszerű céljait elérte, feloszlatta. Csendben, minden külső zaj nélkül tűnik el a nagyérdemű egyesület a horizontról, mint ahogy a nap megy le nyári alkonyatkor a látóhatárról, vagy ahogy a nyár költözködik tova, kísérve őszi szellőknek halk muzsikájától s itthagya mindazt, amit verőfényével létrehozott: az életet, az acélos gabonát és hamvas gyümölcsöt. Ilyenformán tűnt el egy félóra alatt az Örökimádás-templomegyesület. Élt 18 évet és «rövid ideig élén, sok időt töltött be», emlékül itthagyván monumentális és grandiózus művét: a gyönyörű Örökimádás-templomot, a Mária Reparatrices-kolostort és az Oltáregyesület házát, hajlékait és tűzhelyeit az Útnak, az Igazságnak és az Eletnek; itthagya a főváros kösivatagjai között e kedves oázist, hol a költő egyszer valamikor ily éneket mondott:

Ahol a kalmárzaj vad áradatja
Temeti el a szív síró szavát,
Hol szenvedély tüzéből fonogatja
Érdek viharja villámstorát;
Miként haragvó tengeren a hold,
Mely a tajtékra szelíden mosolyg,
Mint a gazok fehér lilioma:
Áll az Örökimádás temploma!

Az Örökimádás-templomegyesület azzal az érzéssel határozhatta el elmúlását, amellyel a próféta mondotta: «Jam laetus moriar, quia superstitem te relinquo». És boldogan halok meg, mivel ragyogni látlak téged, te szép Örökimádás temploma!

Budapesti országos központ. Április 14-én, mint a hónap 2-ik vasárnapján az oltáregyesület havi közös istentisztelete. Reggel 8 óraker szentmise közös szentáldozással, d. u. $\frac{1}{4}$ 6 óraker szentbeszéd és áldás.

8-án d. u. 4 órakor választmányi ülés.

15-én d. u. 4 órakor terjesztőnöi ülés.

*

Választmányi ülés. A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület március 11-én tartott választmányi ülésén jelen vannak: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdaitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, herceg Hohenlohe Klodwigné, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, özv. Návay Kálmánné és Kócsy Jánosné v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész. Az értekezlet tárgyát oltáregyesületi folyó ügyek képezték.

Kócsy Jánosné v. tag a mult ülés óta férjét veszítette el. Gyászában az Oltáregyesület meleg rokonérzéssel együttérez.

Holtzschuch Lajosné terjesztőnö szép keresztény halállal az örökkévalóságba költözött. Sorsdöntő útjára az Oltáregyesület imái kísérik.

Ügyvezető-igazgató közli, hogy az aradi Oltáregyesület megleghangú átiratban mondott köszönetet azon üdvözlő iratért, melyet a Központ a jubiláló aradi Oltáregyesülethez intézett és egyidejűleg 1000 korona adományt küldött a Központi Oltáregyesületnek.

A «Tripolisz»-ban az Oltáregyesület támogatásával kiegészítő kápolna létesült. A berendezésnek oroszlán-

részét a Központi Oltáregyesület vállalta magára.

Mária Valéria főhercegnő az Oltáregyesület hadikórházában látogatást tett s ez alkalommal lekötelező szivélyességgel érdeklődött az ott elhelyezett katonák sorsa iránt.

A választmányi ülést az Erzsébet Örökimádás-templomegyesület közgyűlése követte.

*

Mária Valéria kir. hercegnő járt minap az Oltáregyesületben. Őfenségének első útja az Örökimádás-templomba vezetett, hol a számára elhelyezett térdeplőzsámolyon adorációt tartott. Az Úr Jézusnál tett látogatás után a fejedelemasszony az Oltáregyesületet, valamint az Oltáregyesület hadikórházát tünette ki magas látogatásával. A főhercegnő a viharvert, tépelt vitézek között mintegy két óra hosszat időzött s valamennyiöknek dohányt, szivart, cigarettákat, valamint egy képet ajándékozott, mely Istenben boldogult királyunkat, Őfenségének királyi atyját ábrázolja.

Az Oltáregyesület hadikórházában március havában Mária Valéria főhercegnőn kívül látogatást tett Augustza kir. hercegasszony, József főherceg vezérezredes fenséges hitvese is. A fejedelmi vendégek kitüntető magas látogatása, valamint ama bársonyos melegség, mellyel a katonák sorsa felől tudakozódtak, kérdezősködtek és szeretetadományaikkal a homlokukra derűt varázsoltak, a hadikórház gyűrött lakóira mély hatást gyakorolt.

Nagybőjt az Örökimádásban. Minden templomnak vannak határai, mint ahogy a városoknak és falvaknak vannak. És vannak templomok, melyeknek határai a templom falain túl mértföldekre nyúlnak. Az Örökimádás e nagyhatárú templomok közé tartozik, fénye és melegsége, valamint a vonzóereje kisugárzik nemcsak a szomszédos utcákra és kerületekre, hanem kiárad a környékre is és messze vidékekről vonzza falai közé a népet, mint ahogy a nap vonzza a bolygó csillagokat, vagy ahogy a bibliai csillag vonzotta a három királyokat.

És a nagybőjtben az Örökimádás az ő birodalmának valósággal bucsújáróhelyévé vált, mint egy Oberammergau és forgalma páratlan arányokat öltött. A templom keresztoltárának fülkéje valósággal egy kis Oberammergauvá változott, hol hét-ről-hétre bámulatos invencióval kigondolt bibliai szépségű «élőképek» mutatták be az Úr Jézusnak kínszenvedését, a passiót. Első az Úr Jézusnak bevonulását a passió színhelyére, Jeruzsálemba, a második haláltusáját a Cedron-pataknál, a harmadiknak címe ez lehetne: «Ecce Homo», «Ime az ember», a negyediknek ez: Mater dolorosa, az ötödiknek: Pietas, a hatodik a Kálváriát ábrázolta a sírhatétel után és a hetedik a győzelmes husvétot.

E passióképekhez simultak nagybőjtben a csütörtökesti imaórák elmélkedései, melyeket dr. Pataky Arnold egyetemi tanár mondott.

A lelki reneszánsznak ez időszaká-

ban az Oltáregyesület választmánya és terjesztője, valamint a Virgo Reparatrix-kongregáció minden csoportja külön-külön lelkigyakorlatokat tartott. E lelkigyakorlatokat dr. Hanauer A. István apát, a budai szent Imre-Kollégium igazgatója, P. Zborovszky Ferenc S. J. és P. Böle Kornél dominikánusvezették. P. Zborovszky egymaga három kongregációs csoport lelkigyakorlatait vezette. Ezenkívül nagybőjt szerdáin P. Böle Kornél bőjti szentbeszédet mondott, dr. Mészáros János prelátus pedig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlati alkalmából mondott március hó 20-tól 24-ig mindennap d. u. 1/6 óraker és este 8 óraker szentbeszédet az örök igazságokról. És e lelkigyakorlatokat mindannyiszor nagymérvű közös szentáldozás tetőzte be.

Az Örökimádás-templom nagybőjtje az evangéliumi bő halászatra emlékeztetett.

*

A kolozsvári Oltáregyesület. «Hasonló mennyek országa a mustármaghoz... ez ugyan a legkisebb minden magvak között, de ha felnő, nagyobb minden kerti veteménynél és fává lesz, úgy hogy az égi madarak jönnek és ágai között laknak.» (Mt. 13, 31, 32.)

Ez az anyaszentegyház képe, de képe minden intézménynek is, melyet nem a világi, feltűnő, külsőségeket hajhászó szellem teremtett, hanem az egyháznak mintegy testéből-lelkéből fakadt.

A kolozsvári Oltáregyesület is

ilyen mustármagnak látszott, írja dr. Macalik Győző a kolozsvári Oltáregyesület VII. évkönyvében! Ama 16 év alatt azonban, mely fölötte elmúlt, 16 évgyűrűt növesztett s tizenkétszer virágzott s gyümölcsözőtt és gyümölcseiről ismerhetitek a fát, mint ahogy az Úr mondotta.

Az egyesületnek 1913-ban van 100 alapító, 234 rendes és 47 jótevő tagja. Az egyesület működése abban nyilvánul, hogy tagjai minden hónap első vasárnapján, farsang utolsó napján, nagypénteken és nagyszombaton óránként felváltva adorálnak az imádásra kihelyezett legfölségebb Oltáriszentség előtt; oltárokat vállalnak gondozásra s egymás között a munkát kiosztva, ékesítik az Úr oltárait. Azóta különösen szombaton, vagy ünnepnapok előtt mindenkor lehet látni az oltárok körül szorgoskodó oltáregyleti tagokat, de lehet látni vasár- és ünnepnapon virágdíszbe öltöztetett oltárokat is s látni lehet valamit az eucharisztikus Úr Jézus hódolatára hozott természetből is.

A háború tartama alatt segélyezési alapot létesítenek s a tagok havonta 1 korona önkéntes adóval járulnak a segélyalaphoz, a segélyre szoruló családoknál környezettanulmányt végeznek s egyesületi vagyontukat eredeti rendeltetésétől egyelőre elvonva, azt a szociális nyomor és a háborús nincsetlenség enyhítésére fordítják. Ezzel az egyesület a szociális tevékenység terére lép s ezt azóta intézményesen «Szociális Iskola» szervezésével kapcsolta bele

munkaprogramjába. Emellett azonban az Oltáregyesület változatlan zélussal tartja a szokásos ünnepséggel havi ájtatosságait, szentségimádását s évi lelkigyakorlatait s vonzza a tagokat az Úr oltárához. A román betörés után pedig, mely Erdély legvirágzóbb, legkatholikusabb vidékét, a székelyföldet rommá változtatta, az egyesület a tönkretett templomok ruházásához erején felül hozzájárul.

Az Oltáregyesület alapítása óta rendezett tizenkét kiállítást, összesen 80,599.40 K értékű tárggyal, nem számítva a tizenkettedik kiállítás értékét. Ezen legutolsó kiállítás 1918 januárjában tartatott s annak értéke 12,000 koronát képvisel. A kiállítást, melyet annak előkelő, magas nivója és dr. Hirschler József prelátus-kanonok, oltáregyesületi igazgató nagyszabású beszéde valósággal eseményé avatott, nagyszámú és előkelő közönség látogatta.

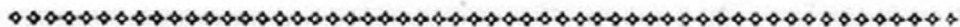
Az Oltáregyesület Kolozsvárt előkelő, sőt vezetőszerpepet játszik.

*

A rozsnóegyházmegye Rozsnyón székelő főoltáregyesülete január 6-án tartotta első évzáró választmányi ülését. 1917 január 14-én alakult meg ez az egyesület s az egyházmegye főpásztorának buzgó irányítása mellett oda fejlődött, hogy a központ törzskönyvébe egy évi működés után 131 fiókoltaegyesület 18,730 rendes tagját törzskönyvezték be s mintegy 17,000 korona tőke áll rendelkezésre. Anyagi munkásságot még nem fejthetett ki, mert a háború harmadik évében

alakult csak meg, amikor az anyagbeszerzés nehézségei a kezdeményezést már csaknem lehetetlenné tették s a rendkívüli árak mellett való bevásárlás szinte pazarlásnak látszott. A lelki élet terén feltűnő és mélyreható eredményeket mutatott fel. A központban 130—150 áldozó együttesen járul a havi vásárnapokon az Úr asztalához. A vidéken sem kevesebb az eredmény.

A választmányi évzáró gyűlés hálaosan öröközte meg jegyzőkönyvében a főpásztor iránt táplált ragaszkodását, aki a választmány gyűléseit mindig személyesen vezeti. Dittel István apátkanonok-főigazgató és Tichy Mihályné elnökasszony lelkes szervező munkáját az eredmények dicsérik. A központban július hónap folyamán lelkigyakorlatot fognak tartani.

KIMUTATÁS

1918. január hóban befolyt adományok. (Folytatás.) Rátz J. 2 K, Spetter L. 2 K, Otle A.-né 10 K, Turnherr R. 1 K, Holzmann J. 1 K, Pakk J. 24 f, Pakk M. 24 f, Tóth M. 40 f, Peholz A. 4 K, Hebertinek M. 1 K, Hebertinek E. 1 K, özv. Mikes J.-né 4 K, Kőszeghy V.-né 2 K, Dedinszky M.-né 1 K, Hausler M. 2 K, Szabó E. 5 K, Galambos K. 6 K, Härtel A.-né 4 K, Csikszentgyörgyi tagok 40 K, Holecz A. 29 K, Azolt A. 3 K, Antonovich J. 6 K, Tóth J.-né 2 K, özv. Kőszeghy Antalné 2 K, Pobedényi tagok 70 K, Veszelyi Andrásné 1 K, Szabó Katalin 1 K, Pálffy Mária 2 K, Halász Juliska 2 K, Ujhelyi Erzsébet 40 f, Kovács Anna 1 K, özv. Walenzhauser Józsefné 3 K, Barka Anna 1 K, Jancsik Stefánia 2.60 K, özv. Szentiványi Sándorné 4 K, Kócán Lászlóné 4 K, Gyovay Mariska 2 K, Kostyál Istvánné 4 K, Kostyál Emilia 4 K, Bognár Ágnes 40 f, Handy Ferenc 4 K, Ruszkovics Julianna 2 K, Török József 1 K, Török Anna 1 K, Ebergényi Sándorné 5 K, özv. Holdauer Orbánné 5 K, Genszky Ilona 50 f, Bezzey Elvira 2 K, Genszky Margit 50 f, Genszky Mária 50 f, Pitting Józsefné 2 K, Albert György 20 K, Máthé Alajos 2 K, Nagy Lászlóné 2 K, Szemes Róza 2 K, Bittermann Irén 2 K, Szőgyéni tagok 9.30 K, Braun Antalné 2 K, Kizdán Györgyné 1 K, Máramarosszigeti tagok 4.40 K, gróf Wenckheim Gézáné 10 K, Orgovár Jánosné 1 K, Zsiga Andrásné 1 K, Zsiga Mária 1 K, Vinczen Mária 2 K, özv. Hatvani Lajosné 2 K, Takács Borbála 2 K, Truzsics Erzsébet 2 K, Rozmann János és neje 2 K, özv. Kaás Ottóné 5 K, özv. Szentiványi Sándorné 1 K, Merl Ilona 3 K, Nemezsányi Emma 2 K, Rupprecht Mária 1 K, Bohrandt Zoltánné 4 K, Hoffmann Teréz 8 K, Tomet Pálné 1.20 K, Magvassy Matild 2 K, Bányay Jánosné 2 K, Győrffy Kálmánné 4 K, özv. dr. Herich Károlyné 10 K, özv. Kluzatsek Rezsőné terjesztőnél által 36 K, Szombathelyi egyházmegyei tagok 151.10 K, Magaslaki tagok 98.40 K, Kis Vincéné Rimóci tagoktól 4 K, Nagysallói tagok 35 K, Csanád egyházmegyei tagok 168.58 K, Gajári Ödöné 10 K, Nyiregyházi tagok 23.50 K, János Luiza 2 K, Klein Mária 2 K, Papp Borbála 2 K, Sipőcz Gizella 1 K, Jungmayer Gizella 1 K, Szalay Matild 44 f. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Horváth Rezső.